

Majniška kraljica.

2006. 22/478.

Bliže in bliže je prihajal cvetoči maj. Kakor na lahnih perotih je plaval, okrašen s pisanim cvetjem, ovenčan s pomladno radostjo . . .

Kako se ga je že veselila mala, sedemletna Ivanka! Priplaval bo k nji in ji dahnil poljub na mehke lasčke, pobožal ji bo lica, da bodo zardela v lahni rdečici, objel ji bo srčece, da se bo pomladnja radost vselila vanj . . . In zopet bo trgala po livadi pisane marjetice in modre potočnice ter jih nosila pred Marijin oltar. Vsa soba bo okrašena z dehtečim cvetjem in prijeten vonj bo plaval po zraku, pred Marijinim kipcem ob njeni postelji pa bo noč in dan brlela lučca z rdečim plamenčkom, ravno tista, kakor pred božičnimi jasicami . . .

Nikoli se še ni Ivanka tako veselila maja kot letos. Noč in dan je sanjala o njem, o dehtečih cvetkah in o Mariji, ki bo priplavala iz nebes in ji poljubila bleda lička ter jo dvignila v svoje naročje. In Ivanka je bila srečna, vesela, v njenem srcu je že kraljeval zlati maj . . .

Prvo majnikovo jutro se je porodilo tam za visokimi hribi, priplavalo je čez gorske vrhove in objelo hrib in plan. Kako so se blesteli skalni vrhovi v rumeni zori; kako so se lesketale pisane rožice, posute z rosnimi biseri! In zeleni gozdič se je vzbudil iz sladkih sanj v cvetočem maju; ptičice v vitkih vršičkih so pogledale iz gnezdec in — kmalu je zadonel po zelenem gozdu prvi slavospev majniški Kraljici. In žarno solnčece se je prijazno smehljalo raz sinje nebo, objemalo s svojo tiho srečo in radostjo vesoljni svet ter naznanjalo prirodi, da se je porodil prvi majniški dan, prvi Marijin dan.

In draga mamica je stopila k postelji male Ivanke, ob kateri je stal oltarček s kipcem Marijinim. Vzbudila je deklico iz najprijetnejših sanj o majniški Kraljici in ji govorila z ljubečim srcem:

»Ali vidiš, Ivanka, danes je že tu tisti veseli dan, ki si ga želela tako goreče . . .«

»Ah, prvi majnik!« je dahnila Ivana in objela mamico same radosti. Potem ji je pričela praviti s trepetajočim glaskom o angelcih, ki jih je videla v sanjah, o majniški Kraljici, ki je sedela sredi angelcev in jo gledala tako milo, tako prijazno, tako ljubeče . . .

»Glej, Ivanka,« ji dé mamica, »zopet boš trgala Mariji rožice. Takoj danes pojdeš v dobrovo in prinesla boš najlepše, da bodo cvele na oltarčku. Iz nebes te bo gledala Marija, ko boš krasila njen kipček . . .«

Še zgodaj je hitela Ivanka v dobrovo. Rosa je blesketala na svežih rožicah, nebo je bilo jasno in čisto kot oko Ivankino. Od severa pa je pihala mrzla pomladna sapa ter preganjala meglico, ki se je še zaspalo vlačila ob gorah.

Ivanka je tekla polna radosti s košarico v dobrovo. Ličece ji je rdelo, močno je sopihala, in potne kapljice so ji rosile čelo, dasi je bilo jutro precej hladno.

Vsa upehana dospe v dobrovo. Položi košarico poleg sebe in onemogla sede v mokro travico, da se odpočije. Saj bo potem tem pridneje trgala . . .

Kako prijetno ji je del mrzel jutranji hlad! Kmalu je nehala hudo sopsti, rdečica ji je izginila z lica, in omotljiva utrujenost se je je polastila. Skoraj bi bila zadremala, zasnivala zopet o angelcih in majniški Kraljici v nebesih . . .

Toda ne! Kipček mora biti še predpoldnem okrašen. Vstane, trga rožice ter jih deva v košarico. Roke so se ji nekoliko tresle, v lica je bledela, in mraz jo je spreletaval bolinbolj.

Bilo ji je tako čudno kot še nikdar. Kar zaspala bi bila v mokri travici, da se ni spomnila zopet in zopet majniške Kraljice, ki zre z nebes nanjo . . . Treba bo pohiteti, ker kipček mora biti še predpoldnem okrašen.

Kmalu je bila košarica polna. Ivanka je hotela brzo domov — toda bilo ji je tako čudno, noge so ji bile tako okorne, in mrazilo jo je po vsem telescu.

Rada bi se bila veselila, ker je prvič v letu nesla rožic dobri majniški Kraljici — pa se ni mogla. Bila je tako otožna . . . In zopet bi se bila rada zasolila — pa ni mogla . . . Kako je bilo to mučno!

Šla je domov, sedaj hitreje, sedaj bolj počasi. Ljubeča mamica jo je že čakala na pragu. Kako se je prestrašila, ko je uzrla bleda lica; tresoče, višnjeve ustnice svoje hčerke! . . .

»Ubožica!... Kaj se je zgodilo? ... Kje si bila Ivanka? ... Brzo v posteljo, da se ugreješ! ... Ah, kako se treseš! . . .«

Ivanka je videla prestrašeni obraz mamice, semintja je upirala tope, mokre oči — pa ni vedela, kaj se je zgodilo. Molče je slušala mamico, ki jo je spravila v postelj poleg oltarčka Marijinega. Pod gorko odejo je kmalu zasnivala sen o Mariji in nebeških angelcih. Močno se je potila, čelo ji je bilo vroče, rdečica ji je oblivala lice bolj in bolj.

Mamica pa je pokleknila pred Marijin kipec in pričela moliti vroče in goreče za ljubljeno hčerko, da ji izprosi zdravja pri Bogu:

— »Pod Tvojo pomoč pribežimo . . .«

* * *

Majniška Kraljica je uslišala gorečo molitev ljubeče mamice. Ivanki je bilo kmalu boljše. Že čez par dni je vstala iz posteljice, zdrava in vesela kot nekdanj. In zopet je trgala rožice, krasila kipec majniške Kraljice ter prosila svojo nebeško mamico, da jo sprejme kdaj v svoje sveto naročje . . .

Zvonimir.

